

Sprawozdanie

komisji budżetowej o petycji urzędników Wydziału krajowego w sprawie pokrycia należności stemplowych od ich dekretów nominacyjnych.

Wysoki Sejmie!

Według §. 16. ustawy o należnościach z d. 9. lutego 1850 i pozycyi 40. taryfy z r. 1862 wymierzają władze skarbowe od dekretów, zawierających nominacje na stałe posady urzędowe, należność od 10-krotnej płacy rocznej z dodatkami, a od dekretów dotyczących posunięcia na wyższą posadę — należność od 10-krotnego podwyższenia płacy rocznej i dodatków, a to według skali III.

Przy nominacjach jednak na posady rządowe — nie mają powyższe przepisy zastosowania, — gdyż od takich nominacji opłaca się według §. 176. ces. patentu z dnia 27. stycznia 1840 r. takse w wysokości $\frac{1}{3}$ rocznej systemizowanej płacy.

Ta okoliczność była przyczyną, że władze skarbowe nie żądały od Wydziału krajowego wykazu dekretów nominacyjnych — sądząc mylnie, że i do krajowych urzędników patent z r. 1840. ma być zastosowany. — Dopiero w r. 1875 wezwano Wydział krajowy o udzielenie wszystkich dekretów nominacyjnych poczynszy od r. 1861 wydanych — i wymierzono wszystkim urzędnikom, — *do niepodzielnej ręki z Wydziałem krajowym* — należności §. 16. ustawy z 9. lutego 1850 i pozycją 40. taryfy wskazane.

Wymierzono te należności za wszystkie dekreta poczynszy od r. 1861 wydane — tak, iż ci, którzy awansowali, mieliby spłacić naraz po kilka należności.

W r. 1880 wnieśli urzędnicy Wydziału krajowego do Wys. Sejmu petycję — upraszając, by te należności z funduszu krajowego opłacone zostały.

Petycję tę Wys. Sejm przekazał Wydziałowi krajowemu do załatwienia — Wydział krajowy zaś rozporządzeniem z d. 10. stycznia 1882 L. 36.320/80 oznajmił petentom, że do prośby ich przychylić się nie może, ponieważ obarczyłoby to fundusz krajowy znacznym wydatkiem, tudzież ze względu, że urzędnicy rządowi takse nominacyjną w całości opłacają, — powołany zaś przez petentów §. 64. ustawy o należnościach, według którego obie strony, t. j. fundusz krajowy i urzędnicy, solidarnie obowiązani są do opłaty należności — dotyczy tylko stosunku stron do Skarbu Państwa, nie zaś stosunku kraju do urzędników.

Na sesyi bieżącej wnieśli urzędnicy Wydziału krajowego dnia 4. t. m. do L. 730 petycję, w której proszą, by rzeczone należności w całości, lub przynajmniej w połowie, przez fundusz krajowy pokryte zostały.

Komisya budżetowa — badając prawną podstawę tego żądania — przekonała się, że kwestya uiszczenia należności od dekretów nominacyjnych nie jest wcale rozstrzygnięta ani w ustawie służbowej z r. 1866 — ani też w późniejszych uchwałach sejmowych o prawnych stosunkach urzędników krajowych.

Okoliczność, że urzędnicy państwowi takse nominacyjną sami w całości opłacają, nie może — zdaniem komisji — nakładać takiego obowiązku na urzędników krajowych co do należności od dekretów, zwłaszcza gdy ustanowa służbowa wcale nie orzeka, aby w kwestjach, nieunormowanych ustanową służbową, obowiązywać miały przepisy analogiczne dla urzędników państwowych wydane.

Zdaniem komisji więc należy tę kwestję rozstrzygnąć według ogólnych zasad prawnych.

§. 64. ustawy o należnościach z r. 1850 orzeka, iż do uiszczenia należności od dokumentu obowiązani są *niepodzielnie* (solidarnie) ten, kto wydał dokument, lub w czyjem imieniu takowy wydano, i ten, kto ów dokument otrzymał.

W tym wypadku jest kraj, względnie fundusz krajowy, do opłaty tych należności obowiązany, solidarnie z urzędnikami, którzy otrzymali dekrety. Dlatego też i nakazy płatnicze, wymierzający owe należności, wydane są urzędnikom *do niepodzielnej ręki z Wydziałem krajowym*.

Jeżeli zatem kraj i urzędnicy krajowi są solidarnymi dłużnikami skarbu Państwa co do rzeczonych należności, a stosunek między krajem a urzędnikami względem uiszczenia tych należności ani ustanową służbową, ani inną uchwałą Sejmu, nie jest unormowany — to należy tu zastosować postanowienie §. 896. ustawy cywilnej, — według którego dłużnik solidarny, który cały dług uiszczył, może od reszty współdłużników żądać zwrotu, a to, jeżeli nieistnieje między nimi żaden odrębny stosunek — *w równych częściach*.

Z tych powodów komisya budżetowa uważa prośbę petentów aby *połowa* rzeczonych należności pokryć z funduszu krajowego — jako uzasadnioną — i wnosi :

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. „Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby połowa należności rządowych, wymierzonych od dekretów nominacji na urzędników krajowych, opłacał z funduszu krajowego“.
2. „Na uiszczenie połowy należności od dekretów nominacyjnych dotychczas przez Wydział krajowy wydanych otwiera się Wydziałowi krajowemu kredyt dodatkowy na r. 1882 w kwocie 2500 zł. w. a. jako wydatek nadzwyczajny.“

Tą uchwałą jest załatwiona także petycja Jana Bałtarowicza, kuratora umysłowo chorego Emila Czaderskiego, do L. 876 wniesiona o przyjęcie na fundusz krajowy kwoty 175 zł. jako należność od nominacji E. Czaderskiego.

Lwów dnia 12. października 1882.

Przewodniczący :

H. W o d z i c k i

Sprawozdawca :

Dr. Skałkowski.